

Kennelijk onredelijk ontslag

Wanneer een werknemer bij ontslag wegens bedrijfseconomische redenen een vergoeding van de werkgever afslaat (met de hoop een hogere vergoeding in rechte te verkrijgen met een **kennelijk onredelijk ontslag** procedure) en deze vergoeding 'redelijk' is, zal de rechter in beginsel niet overgaan tot een hogere vergoeding. Temeer wanneer het gaat om een werkgever die afhankelijk is van subsidies van de overheid, waarbij het risico van een subsidiestop altijd aanwezig is.

In casu gaat het om een theater dat haar inkomsten voor 80% uit de gemeentesubsidie haalt. Vanwege het stopzetten van deze subsidie is de werkgever genoodzaakt haar directrice te ontslaan. Zij doet dit echter niet zomaar, het theater biedt de directrice een vergoeding van € 60.000 aan. De vergoeding slaat de directrice tot tweemaal toe af. Zij is van mening dat de vergoeding niet hoog genoeg is en betreft het theater in rechte.

De rechter is echter van mening dat het theater met haar twee aanbiedingen, van een niet onredelijk bedrag, voldoende zorgvuldig jegens haar directrice heeft gehandeld. Door tot tweemaal toe te weigeren heeft de directrice zelf het risico genomen dat er geen nieuw aanbod zou komen. De directrice behoorde volgens de rechter te weten dat de vergoeding niet door het theater zelf maar door de gemeente betaald zou moeten worden, de stichting kon de vergoeding zelf niet opbrengen.

Het theater heeft dus door een vergoeding van € 60.000 aan te bieden de kennelijke onredelijkheid van het ontslag weggenomen. De directrice heeft zelf het risico genomen dit aanbod af te slaan met als gevolg dat zij helemaal niets meer krijgt.

Heeft u met betrekking tot **kennelijk onredelijk ontslag** vragen of rechtshulp nodig, kunt u altijd bellen met onze ontslagspecialisten op

0900 – 123 73 24

(kantooruren) of

[mail ons](#)

U kunt ook onze website met uitgebreide informatie over ontslag bezoeken door te klikken op:

kennelijk onredelijk ontslag

Hieronder vindt u de uitspraak van de kantonrechter.

RECHTBANK DORDRECHT Sector kanton Locatie Dordrecht kenmerk: 233211 CV EXPL 09-3376 vonnis van de kantonrechter te Dordrecht van 22 april 2010 in de zaak van [naam], wonende te [plaatsnaam], eiseres, gemachtigde: mr. J.M.C. Wessels, advocaat, tegen de stichting Stichting Kleintheater [plaatsnaam], gevestigd te [plaatsnaam], gedaagde, gemachtigde: mr. A. Ester, advocaat. Partijen zullen hierna ook [eiseres] en De Stichting genoemd worden. De procedure De kantonrechter doet uitspraak op de volgende processtukken: - de dagvaarding van 21 april 2009, - de conclusie van antwoord, - het tussenvonnis van 23 juli 2009, - het proces-verbaal van comparitie van 22 september 2009, - de conclusie van repliek, tevens houdende wijziging van de eis - de conclusie van dupliek, - de akten met producties van beide partijen. De feiten Als enerzijds gesteld en anderzijds niet of onvoldoende gemotiveerd weersproken, alsmede op grond van de producties, voor zover niet betwist, staat het volgende tussen partijen vast. [eiseres] (thans bijna [leeftijd] jaren oud) is van 1 januari 1994 tot en met 1 januari 2009 bij De Stichting in dienst geweest, vanaf het jaar 2000 in de functie van directeur/zakelijk leidster van theater [naam] te [plaatsnaam] tegen een salaris van € 4.057,-- bruto per maand, vermeerderd met 8% vakantietoeslag. Bij beslissing van 26 september 2008 heeft de Raad van Bestuur van de toen nog zo geheten Centrale Organisatie Werk en Inkomen (CWI) aan De Stichting toestemming verleend om het dienstverband met [eiseres] te beëindigen. Aan het verzoek tot die beëindiging lag ten grondslag dat De Stichting m.i.v. 1 januari 2009 niet meer in aanmerking kwam voor subsidieverlening door de gemeente [plaatsnaam]. Door [eiseres] is aan De Stichting bij brief van 5 juni 2008 een vergoeding van € 60.000,-- ter zake van de voorgenomen beëindiging van het dienstverband aangeboden, welk aanbod door [eiseres] is afgewezen. [eiseres] is sedert 15 september 2009 op tijdelijke basis elders tegen een lager salaris werkzaam. De vordering Bij dagvaarding vordert [eiseres] een bedrag van € 76.677,30 gebaseerd op de zogenoemde kantonrechtersformule met C=1 en daarvan dan 70%. Bij repliek heeft zij haar eis gewijzigd in schadevergoeding te weten € 25.000,-- inkomensverlies, € 20.000,-- immateriële schade, alsmede € 67.507,36 voor pensioenschade, in totaal een bedrag van € 112.507,36 uitmakende. [eiseres] vordert na wijziging (vermeerdering) van de eis om voor recht te verklaren dat het aan [eiseres] gegeven ontslag kennelijk onredelijk is, alsmede om De Stichting te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 112.507,36 vermeerderd met de wettelijke rente daarover, te rekenen vanaf 1 januari 2009 tot de dag der algehele voldoening en voorts tot betaling van een bedrag van € 2.975,-- ter zake van buitengerechtelijke kosten, met veroordeling van De Stichting in de proceskosten. [eiseres] legt daaraan het navolgende ten grondslag. Gelet op de voor haar niet getroffen voorzieningen en de voor haar niet bestaande mogelijkheid om

ander passend werk te vinden, zijn de gevolgen van de opzegging voor haar te ernstig in vergelijking met het belang dat De Stichting bij de opzegging heeft. [eiseres] heeft altijd uitstekend gefunctioneerd. De Stichting heeft in de media ten onrechte de suggestie gewekt dat er een fatsoenlijk Sociaal Plan zou worden opgesteld, wat niet het geval is gebleken. De Stichting heeft voor [eiseres] geen enkele geldelijke voorziening getroffen. Aan [eiseres] is geen outplacement o.i.d. aangeboden. Haar kansen op de arbeidsmarkt zijn gering. Zij is niet vrijgesteld van werk gedurende de in acht genomen opzegtermijn. Zij heeft inkomensachteruitgang en lijdt pensioenschade. Van [eiseres] kon en mocht niet worden verwacht dat zij een aanbod van De Stichting tot betaling van € 60.000,-- bruto meteen zou hebben aanvaard. Daarom heeft [eiseres] een tegenbod gedaan, waarop door De Stichting nimmer meer is gereageerd. De Stichting heeft voldoende vermogen om een hogere schadevergoeding te kunnen betalen. Bovendien heeft de gemeente [plaatsnaam] de contractuele plicht om De Stichting ter zake van alle uitgaven, waaronder ontslagvergoedingen, te vrijwaren. Het verweer De Stichting heeft het navolgende verweer gevoerd. De ontslagreden wordt gevormd door een algehele beëindiging van bedrijfsactiviteiten op bedrijfseconomische grondslag. Sedert mei 2008 was er al geen programmering meer. De inkomsten bestonden steeds voor 80% uit een bijdrage van de gemeente [plaatsnaam]. Het wegvallen van de subsidie veroorzaakte dat er onvoldoende overbleef om het doel, het organiseren van theatervoorstellingen, te verwezenlijken, omdat zonder die subsidie de huur noch het personeel (naast [eiseres] bestaande uit een caissière, twee schoonmaaksters en een administratieve kracht) bekostigd konden worden. Hoewel de gemeente [plaatsnaam] niet voornemens was "gouden handdrukken" te geven, is in maart 2008 toch een bedrag van € 60.000,-- aan [eiseres] aangeboden, welk aanbod in juni 2008 nog eens is herhaald. [eiseres] heeft dat aanbod twee maal verworpen. Ook is een outplacementtraject aangeboden, dat evenmin door [eiseres] is aanvaard. Voor een hoger bedrag wilde de gemeente niet gaan en bij De Stichting zelf waren onvoldoende middelen beschikbaar, zodat zij daartoe zelf niet in staat was. Alle overige werknemers hebben genoeg genomen met een aanvulling op hun WW-uitkering gedurende één jaar. De Stichting heeft geen directe invloed op de subsidiegever en is dus niet bij machte verder te gaan dan de gemeente wilde. [eiseres] heeft nagelaten om snel elders te solliciteren, terwijl zij al lang wist dat het dienstverband zou eindigen. Beoordeling Voor aanneming van een kennelijk onredelijk ontslag als gesteld door [eiseres] dient er sprake te zijn van een situatie waarbij, gelet op de voor de werknemer getroffen voorzieningen en de voor hem bestaande mogelijkheid om ander passend werk te vinden, de gevolgen van de opzegging voor die werknemer te ernstig zijn in vergelijking met het belang van de werkgever bij de opzegging. Bij het bezien of zich deze situatie hier voordoet, dienen alle omstandigheden van het geval te worden betrokken. Bij het aangaan van een dienstbetrekking met een in overwegende mate van subsidie (gemeenschaps)gelden afhankelijke werkgever kan men weten dat bij het stopzetten van die subsidie het voortbestaan van de functie veelal illusoir is, terwijl "gouden handdrukken" uit die gemeenschapsgeldenpot zelden te verwachten zijn. Indien een werkgever dan niettemin in zo'n geval een aanbod doet, is dat te prijzen. Dat dit aanbod wellicht niet inhoudt dat het totale ongerief voor de werknemer wordt weggenomen maakt de beëindiging van het dienstverband zeker niet automatisch kennelijk onredelijk. Onweersproken is uiteindelijk dat De Stichting twee maal aan [eiseres] een aanbod tot betaling van een vergoeding van € 60.000,-- heeft gedaan. De eerste keer in maart 2008 en nadien nogmaals in juni 2008. [eiseres] heeft beide aanbiedingen afgewezen, omdat zij die niet redelijk vond en omdat zij meer wenste te ontvangen. Hoe [eiseres] echter dan kan stellen dat De Stichting

“geen enkele voorziening” heeft getroffen, is niet duidelijk. De geboden voorziening is immers door [eiseres] afgewezen. Door [eiseres] is in deze procedure aanvankelijk een bedrag van € 76.677,30 gevorderd, welk bedrag bij repliek is verhoogd tot € 112.507,36. Het eerste bedrag van € 76.677,30 bezien, in verhouding tot de door De Stichting geboden vergoeding van € 60.000,-- , geeft in feite al aan dat hier sprake van een niet onredelijk bod van De Stichting is geweest. Die twee bedragen liggen immers niet zo ontzettend ver uiteen. De huidige eis omvat een bedrag van € 20.000,-- aan immateriële schade, die nauwelijks is onderbouwd en die slechts in heel bijzondere gevallen (die zich hier niet lijken voor te doen) zal kunnen worden toegewezen. Die eis omvat als pensioenschade-element een bedrag van € 67.507,36 welk bedrag, zo het juist zou zijn -wat niet kan worden nagegaan omdat het nauwelijks is onderbouwd- weer niet al te veel van het bedrag van € 60.000,-- afwijkt. Tenslotte bevat het schadebedrag € 25.000,-- aan inkomstenderving, ook mager onderbouwd, zodat het verwachten van een toewijzing daarvan bepaald onzeker is. Dit houdt in, dat indien al tot een kennelijk onredelijk ontslag zou worden geoordeeld een vergoeding omstreeks € 60.000,-- als schadebedrag niet onredelijk zou zijn geweest. Daarom kan worden vast gesteld dat de Stichting met haar twee aanbiedingen voldoende zorgvuldig jegens [eiseres] is geweest en dat [eiseres] door twee maal een niet evident onredelijk bedrag te weigeren zelf het risico heeft genomen dat er geen nieuw bod meer zou komen. Dat risico was des te groter, omdat [eiseres] wist, althans behoorde te weten dat een te betalen bedrag niet door De Stichting zelf kon worden opgebracht, maar vanwege de gemeente [plaatsnaam] moest worden betaald. De door De Stichting overgelegde jaarstukken bevestigen de slechte financiële situatie van De Stichting. Uit niets is ook gebleken, dat de gemeente [plaatsnaam], zoals [eiseres] heeft gesteld, De Stichting zou dienen te vrijwaren. Het komt er dus op neer dat De Stichting de eventuele grond voor een kennelijk onredelijk ontslag, met het aanbieden van een bedrag van € 60.000,-- heeft weggenomen. Daarmee heeft [eiseres] het risico dat zij met haar afwijzingen willens en wetens liep zelf verwezenlijkt. Het gegeven ontslag is derhalve niet als kennelijk onredelijk aan te merken. De vorderingen van [eiseres] zullen worden afgewezen. [eiseres] dient als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van de procedure te worden veroordeeld. 4. De beslissing De kantonrechter wijst de vordering af; veroordeelt [eiseres] in de kosten van het geding, tot op heden aan de zijde van De Stichting vastgesteld op € 1.800,-- aan salaris voor de gemachtigde van De Stichting; Dit vonnis is gewezen door mr. E.D. Rentema, kantonrechter, en uitgesproken ter openbare terechtzitting van 22 april 2010, in tegenwoordigheid van de griffier.

Bel voor vragen over **kennelijk onredelijk ontslag 0900 – 123 73 24** of [mail on s](#) .